

ParaOlympic

Forfatter: Dag Arneson<dag@nettmenigheten.no>

Har du et seriøst handicap hjelper det ikke om viljen er aldri så sterk.

«Viljen har jeg....» Romerbrevet 7, 18

«Viljen har jeg, men å gjøre det gode makter jeg ikke!» skriver Paulus når han skal beskrive sin kamp mot synden i seg selv. Dette får meg til å tenke på det som kalles ParaOlympic og er en olympiade for folk med fysiske mangler som begrenser deres muligheter til å konkurrere med de som ikke er hemmet på noen måte. Det er fantastisk å se hvordan menneskene i denne olympiaden makter å få strålende resultater på tross av sine begrensninger. Selvsagt stiller vi ikke de samme krav til disse som vi stiller til helt funksjonsfriske, det skulle bare mangle!

Disse atletene har innrømmet sitt handicap, de forsøker ikke å skjule det og stiller derfor ikke opp i konkurranser for folk uten handicap. De vet at de er begrenset og vet at selv om de har viljen til å løpe like fort eller hoppe like høyt makter de det ikke!

Vi mennesker er alle født med et handicap og vi er født inn i en handicapet verden, dette handicap kalles i Bibelen for synden. Vi er alle barn av mennesker med handicap som levde i en funksjonshemmet verden. Likevel stiller vi de samme krav, både til oss selv og til andre, som vi ville stille til en verden og en menneskehet som var fullkommen funksjonsfrisk.

Vi som er troende er egentlig enda værre, vi har jo innrømmet vårt handicap og likevel forventer vi fullkommenhet både hos oss selv, i andre og i denn verden vi lever i.

En gang skal vi bli fullkomne, det er i oppstandelsen og evigheten, men inntil da må vi leve med vårt handicap. Heldigvis er det en mulighet til å ha en hjelper med oss gjennom livet inntil da, men uten Hjelperen og hans innsats er vi like hjelpeløse selv om viljen er der!

Vi som er troende ønsker selvsagt at i og med frelsen skulle også handicapet bli borte og i den første frelsesgleden virker det kanskje slik. Men dette er ikke tilfelle, det er ikke Guds vei å gjøre oss fullkomne i oss selv, selv om det er det vi ønsker og håper på. Etterhvert dukker begrensningene våre opp og vi blir skuffet over oss selv. Når vi så hører fra prekestolene igjen og igjen de samme krav om fullkommenhet som vi selv føler på er det oftest slik at vi igjen begynner

å streve for å nå uopnåelige mål. Dette ender igjen enten i missmot eller i fariserisme og gleden i Herren, som er vår styrke, forsvinner. Vi krever av oss selv at vi med egen styrke skal kunne oppnå det som Gus selv ikke gjør, nemlig å fullkommengjøre det falne mennesket.

Skriften sier at vi er korsfestet med Kristus, den sier at når en er død for alle så er de alle døde og at Han døde for alle for at de som lever ikke skulle leve for seg selv, men for Han som er død og oppstanden for dem. Dette forteller at Gud ikke har til hensikt å fullkommen gjøre noen av adamslekten, han har satt den til side og satser på en ny fødsel, ny slekt, en kristusslekt. Paulus skriver at han ikke lenger lever selv, men at Kristus lever i ham og at det livet han nå lever det lever han i troen på ham som er død og oppstanden for ham. Han skriver og om at Kristus kan gjøre mer enn alt, langt over hva vi ber eller forstår, etter den kraft som ter seg virsom i oss. Vi tror at Kristus er begrenset av våre begrensninger, at bare vi ble bra nok skulle ting skje. Men slik er det ikke, Gud har aldri vært begrenset og har gjennom både GT og NT vist at redskapenes begrensninger ikke hindrer Mesterens verk!

En gang skal vi bli fullkomne, vi skal bli Ham lik. Men inntil da er vi skjult i Kristus som er blitt oss visdom fra Gud, rettferdighet, helliggjørelse og forløsning.